

Sygn. akt II Ka 554/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2023 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 maja 2023 r. sygn. akt II K 393/22

utrzymuje wyrok w mocy;

stwierdza, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 554/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 maja 2023 r. sygn. akt II K 393/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że M. W. działając w celu osiągnięcia majątkowej i wyzyskując błąd kasjera nie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 954 złote (...), co doprowadziło w konsekwencji do braku uznania go winnym popełnienia czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., a całe zdarzenie stanowi li tylko błąd kasjera, podczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony zgodnie z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego wnioskowania, w postaci nagrania z monitoringu znajdującego się w sklepie sprzedawcy (...) wskazuje, że oskarżony celowo przekazał kasjerowi zbyt małą kwotę pieniędzy licząc, iż ten po przeliczeniu wcześniej wręczonego pliku pieniędzy nie zauważy, iż została mu wręczona kwota o 954 złote mniejsza, niż opiekująca za zakupione towary, co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
	Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, że skarżący	

nie zarzucił sądowi I instancji obrazy przepisów postępowania, w szczególności dokonania błędnej oceny dowodów, w tym zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego czy zeznań H. W. jako uczestników zdarzenia, będącego przedmiotem zarzutu. Tymczasem Sąd odwoławczy, zwłaszcza w przypadku wniesienia środka zaskarżenia przez stronę profesjonalną, z uwagi na treść art. 433 § 1 kpk związany jest podniesionymi w nim zarzutami, jako że zgodnie z jego treścią „rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455”. Dyskusyjną pozostaje nawet kwestia, czy jeśli fachowiec nie sformułuje w apelacji konkretnych zarzutów, można i należy „wyczytywać je” z uzasadnienia środka odwoławczego, bardziej ustalając, jakie zarzuty skarżący chciał wyrokowi postawić, niż jakie faktycznie postawił. Rodzi to bowiem sytuację obchodzenia wskazanego przepisu, który został przecież wprowadzony do polskiej procedury karnej nie bez powodu i nie powinien być ignorowany. Skarżący tymczasem nawet w uzasadnieniu nie wskazał na błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego, w ogóle pomija je milczeniem podnosząc, że jedynym istotnym dowodem w sprawie jest nagranie wideo. Z uwzględnieniem powyższego powstaje sytuacja, gdy mamy niekwestionowane wyjaśnienia oskarżonego, który konsekwentnie twierdził, że nie miał zamiaru nikogo oszukać, nie wiedział, że przekazał kasjerowi

za małą kwotę pieniędzy, nie zorientował się w tym również w późniejszym czasie, a brak niezwłocznej reakcji na wezwanie sklepu wynikał nie ze złej woli, ale z braku czasu, natłoku obowiązków i roztargnienia. Mamy również zeznania H. W., który nie zauważył w zachowaniu oskarżonego w sklepie niczego dziwnego, a o jego szczegółach opowiadał po raz pierwszy po pół roku – i na podstawie zapisu monitoringu, bo zdarzenia już nie pamiętał, przy czym wskazał, że klient wyjmował, wykladał i zabierał i ponownie wykladał pieniądze, przez co doszło do niedopłaty, bo było zamieszanie w sklepie, związane z dużą ilością innych klientów. Również i ten świadek, podobnie jak pozostali, nie wniósł do sprawy nic ponad to, co jest widoczne na nagraniu monitoringu. To zaś obrazuje przebieg zdarzenia, pozwala na ustalenie sekunda po sekundzie, co zrobił oskarżony, którą ręką sięgnął do torby, a którą do kieszeni, jednakże nie wynika z niego żaden proces myślowy oskarżonego, nie widać, by oskarżony choćby zauważył pomyłkę kasjera, ale to przemilczał (jak w zarzucie aktu oskarżenia) czy wręcz by celowo, jak gracz w trzy kubki czy nieuczciwy, uliczny handlarz walutą z czasów PRL, podmienił stosik banknotów z właściwą kwotą na inny, z kwotą już mniejszą, wykorzystując wywołane zresztą przez siebie zamieszanie (jak w apelacji). Pomijając możliwość wprowadzenia w ten sposób w błąd co do kwoty z końcówką, nie dającą się uiścić w banknotach, nie można zdaniem Sądu treści nagrania przeciwstawić wyjaśnieniom oskarżonego w taki sposób, by wykazać ich nieprawdziwość. Podnoszony przez skarżącego fragment nagrania, gdy

oskarżony w trakcie liczenia banknotów przez kasjera stoi wyczekująco z ręką w torbie, jakby w gotowości do wyjęcia dalszych pieniędzy, nie stoi w sprzeczności z jego wyjaśnieniami, że wyjmował pieniądze z różnych kopert, z różnych utargów, wydawało mu się, że daje tyle ile trzeba, ale oczekiwał, że ostatecznie to kasjer je przeliczy, sprawdzi zgodność gotówki z należnością (w domyśle – jeśli ustali brak, powie o tym, a on dopłaci). Ewidentnie widać tam pewien chaos, niezdecydowanie i zmienność decyzji oskarżonego, z której puli wziąć banknoty oraz niepewność oskarżonego, czy przekazana kwota się zgadza, ale nie widać, że jest to niezdarność wyreżyserowana, a oczekiwanie to nie niepewność, ale chytry plan. Nie można owych procesów myślowych oskarżonego wyłącznie intuicyjnie się domyślać, a zwłaszcza dowodowo przeciwstawiać tych domysłów jego niekwestionowanym wyjaśnieniom, a więc twierdzić, że oskarżony czekając doskonale wiedział, że dał za mało, bo chciał oszukać, a nie że położył kasjerowi stosiki banknotów, by sprawdził, czy jest tam wystarczająco dużo, czy też może trzeba dołożyć. Dodatkowo trzeba zauważyć, że apelujący przypisywał oskarżonemu więcej, niż zarzucono mu w akcie oskarżenia. Zarzut opiewał bowiem na etap zdarzenia już po przekazaniu kasjerowi pieniędzy, po jego błędzie w liczeniu – dotyczył dopiero wykorzystania błędu kasjera, niewyprowadzenia go z tego błędu, zaakceptowania stwierdzenia, że wszystko się zgadza. Tymczasem w apelacji skarżący zarzucił mu już, że już wcześniej, przed tym elementem transakcji, oskarżony precyzyjnie przygotował sobie pliki banknotów,

najpierw jednym, tym „grubszym”, wywołał w kasjerze mylne wrażenie, że przekaze mu tyle, ile trzeba, potem szybkimi, sprawnymi ruchami zasłonił jeden plik, wyjął inny, uprzednio spreparowany, podmienił je niepostrzeżenie, gdy kasjer liczył bilon, a potem tylko czekał, czy kuglarska sztuczka zostanie zauważona. Owo uprzednie względem zarzuconego oskarżonemu zaniechania działanie nie było objęte zarzutem aktu oskarżenia (było uprzednie względem zakreślonej w nim granicy czasowej) i również z tego względu apelacja nie mogła wywołać pożądanego przez skarżącego, doprecyzowanego na rozprawie odwoławczej, skutku.

Z prawidłowo ocenionych dowodów Sąd I instancji wywiódł więc prawidłowe wnioski co do faktów, w szczególności prawidłowo ustalił, że materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że oskarżony wiedział (a nie tylko dopuszczał taką ewentualność), że przekazał kasjerowi zbyt małą kwotę i świadomie wykorzystując błąd tego kasjera, mimo prawnego, umownego obowiązku uiszczenia umówionej ceny, odebrał cały kupiony towar, czym doprowadził sklep do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 954 zł.

Wniosek

O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Niezasadność zarzutu skutkowała nietrafnością wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić m.in. w sytuacji określonej w art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie). Tymczasem brak świadomości oskarżonego wykluczał możliwość przypisania mu będącego znamieniem występku z art. 286 kk zamiaru bezpośredniego kierunkowego, słusznie więc został on przez Sąd I instancji uniewinniony. Wobec braku podstaw do uznania tego rozstrzygnięcia za nieprawidłowe, wniosek nie mógł być uznany za uzasadniony.</p>	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Całość wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Całość wyroku

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana